

Življenje in delo v Vojni akademiji

Belgrad, avgusta.

O življenju in delu v naši najvišji vojaški šoli častniki le malo pišejo. Samo to vemo, da iz te šole izhajajo odlični in vedri častniki, ki so vsestransko izobraženi ter so tudi po značaju izvrstno vzgojeni. Pri tem niti ne govorimo o starih generacijah častnikov srbske armade, ki so bile nosilci svobode, časti in junaštva. Ta slavna tradicija se nadaljuje v tej naši vojaški šoli, kjer negujejo vse odlike te starodavne vojaške visoke šole. Kdor govori z našimi častniki, lahko sliši, kako veselo pripovedujejo o svojem življenju in delu za časa svojega šolanja v vojaški akademiji.

Uspehi vojne akademije so odzvonili, ker je življenje in delo v vojni akademiji tako urejeno, da je to najboljši pogoj uspeha. Na prvem mestu je treba tukaj omeniti ljubezen in skrb predstojnikov za svoje gojence. Znana stvar pa je, da je v vojski najbolj važna stvar ljubezen starešin do mlajših. Po tem se ravno naša vojska odlikuje, honorarni se izbirajo z natečaji. Zaradi tega je vse učno osebje in vsi stalni profesorji kakor tudi vidno stremeljenje, da bi bilo stanje učiteljev na tej šoli čim boljše, da bi se tudi šola čim višje dvignila. Pa tudi sami profesorji radi delajo, če imajo opravka z lepo discipliniranimi, gmotno preskrbljenimi in zdravimi fanti.

Nekateri mladeniči se pač boje discipline. Toda to je za uspeh najvažnejše. Vendar pa ta disciplina pomeni le to, da mora vsaka stvar biti ob svojem času, kar treznim mladeničem nikakor ni težko. Pač pa celo mladi fantje uvidevajo, da je disciplina nekaj neobhodno potrebnega, za čimer mora stremeti ves narod. V vojaški akademiji je na primer gojencem dovoljeno kajenje, toda nikakor ne v učilnicah, spalnicah ali na ulici, ker je to ali nezdravo, ali pa grdo in moti druge. Glavna odlika kulturnega človeka pa je, da ne moti drugih in da varuje svoje zdravje. Kakor častnikom, je tudi gojencem dovoljeno, da smejo hoditi v dostojne kavarnе, gledališča itd., kadar so prosti ali kadar so na počitnicah. To je vsa disciplina. Kako lepo je videti na ulici dobro odgojene gojence, ki se sprehajajo v svojih lepih uniformah. Za ves čas šolanja (tri leta) gojencem ni treba nič plačevati, pač pa še dobivajo nekaj plače, katero imajo za svoje male potrebe.

V vojaški šoli tudi zelo negujejo duševno živ-

ljenje, zabavo in šport. Gojenci imajo med seboj razne krožke, glasbene, gledališke, sportne itd., imajo na razpolago radio-aparate in kino, kar vse jim življenje v akademiji izpopolnjuje. Kako pa je še vse veselo na praktičnih izletih, na planinah ali pa ob morju meseca julija in avgusta vsakega leta.

Vsakó nedeljo in praznik gojenci lahko gredo v mesto. Poleg tega pa imajo vsako leto dvojne počitnice: za veliko noč nekako 12 dni in po končanih kurzih meseca septembra 15 dni. Tedaj gojenci vsi veseli hite domov k svojim dragim.

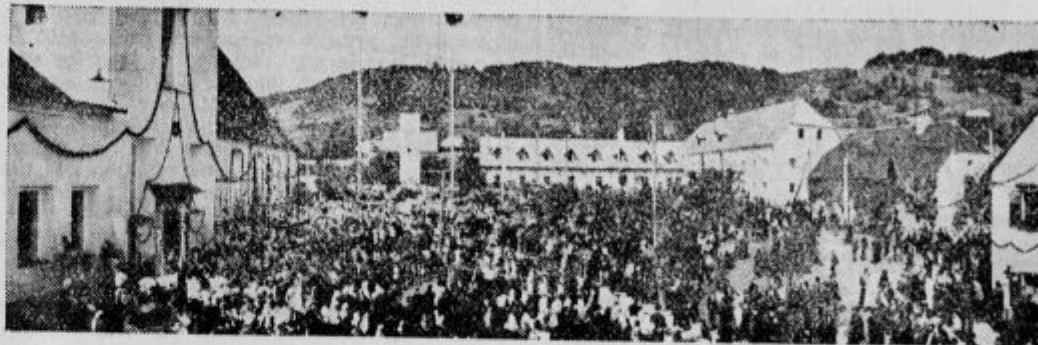
Vojska je komplicirana stvar. Zato je razumljivo, da je treba gojence po njihovih sposobnostih opredeliti za razne stroke. Že na koncu drugega letnika opredeli gojenca ali za pehoto ali za topništvo, inženjerja ali za konjenika. Ko končajo akademijo, se lahko specializirajo za razne druge panoge. Tako na primer se oglašajo lahko h generalnemu štabu, k letalstvu, vojnim kemikom, vojaškim profesorjem, inženjerjem, planincem itd. To lepo delovanje napravi iz vojaške akademije šolo visokega reda. Marsikak dijak, ki je v gimnaziji le težko študiral, ker mu je manjkalo gmotnih sredstev, se v vojaški akademiji močno izkaže ter odlikuje.

Letos je razpisan natečaj za sprejem 300 gojencev v vojaško akademijo v Belgradu. Tisti srečni, ki bodo izbrani, bodo prišli v 64. letnik. Za sprejem sicer ni treba delati kakšnega sprejemnega izpita, pač pa je merodajno zrelostno izpričevalo ter zdravniški izvid. Za sprejem v vojaško akademijo se morejo potegovati le maturanti ter visokošolci, ki so se rodili od 1. januarja 1914 do 31. decembra 1918. Rok za prijavo se konča 5. septembra. Kdor se zanima za to važno šolo, dobi natančna pojasnila pri vseh vojaških poveljstvih, na občinah, v gimnazijah ter v sami vojaški akademiji.

Domovina sedaj vabi najboljše maturante iz takozvane vojne generacije, da se odzovejo njenemu vabilu v službo kralju in domovini. V tem vabilu poudarja, da človek prav gotovo v nobenem drugem poklicu ne more svojemu narodu tolikanj koristiti kakor pa v vojski. Poleg tega pa je vojska tako urejena, da vsak gojenec po dovršenih študijah sam po sebi dobi čin podporočnika ter tako nastopa svojo karijero.

Ob povzdigovanju med polnočnico na Vinogradu nad Stično. (Foto Pavlovič.)

Manifestacijsko zborovanje po glavni maši v nedeljo dopoldne. Med govorom dr. Žitka.

Hiralnica v Gor. Radgoni

600 let stari grad prenovljen - Za 250 starčkov

Naša banovina je v letu 1934 kupila v Gornji Radgoni veliko graščino z gospodarskimi poslopji, vsem inventarjem in 28 orali njiv, vinogradov in sadovnjakov. To posestvo z graščino vred je stalo okrog 300.000 Din in bi bilo izredno poceni, ako ne bi bilo treba že razpadajoče graščine temeljito popraviti. Temeljni gradu so bili zgrajeni okrog l. 1300 in je zato razumljivo, da stavba zahteva temeljitega popravila in modernije ureditve. Banovina ima namen preurediti grad v nekakšno hiralnico, v kateri bo imelo prostora 250 osamljenih upokoencev. V tem primeru na graščini ne bo navadna hiralnica, ampak nekakšen penzionat, kjer bodo starejši in skromnejši upokoenci za ne preveč velik prispevek mogli dobiti popolno oskrbo in potrebno nego. Takega zavoda v Sloveniji še nimamo, čeprav ga nujno potrebujemo. Starejši osamljeni ljudje trpe navadno precej že zaradi tega, ker živijo v okolici, ki zanje ne kaže nikakega razumevanja. V takem zavodu pa bi se v glavnem zbirali enako misleči in bi imeli družbo, s katero bi bili najbolj zadovoljni. Lepo in razsežno posestvo pa bi z vrtovi in sadovnjaki omogočalo prijetne sprehode, ne glede na to, da je vsa okolica prav ljubka.

Obsežna popravila.

S popravili graščine in njenih gospodarskih poslopj so začeli že lansko leto. Tako so popravili veliko streho graščine in izpeljali 1200 m dolgo kanalizacijo do Mure. Debele temeljne zidove na severni strani graščine, ki nosijo 18 m visoke stene, so podzidali z železobetonom, kar je bilo nujno potrebno kljub temu, da so bili temeljni zidovi debeli poldrug meter. Nad 600 let stari temelji so namreč na severni strani začeli radi preperevanja razpadati in zato ni kazalo drugega, kakor ojačiti debelo zidovje še z železobetonom. V lanskem letu so tudi popravili nekatera gospodarska poslopja, nekatera druga, ki so bila popolnoma neuporabna in že napol porušena, pa so podrli. Ob podiranju teh stavb so pridobili

nad 200 let stare kot železo trde tramove, ki so jih s pridom mogli uporabiti za izdelavo novih oken. Tak zavod potrebuje seveda tudi vodovod. Pri carinarjeni v vasi so zgradili vodnjak in napeljali od tega 800 m dolg vodovod do graščine, ki stoji na gričku. Iz vodnjaka črpa posebna tlačilna črpalka vodo v višino 86 m. Tako visoko mora seči voda, da je graščina v vseh svojih prostorih oskrbovana z vodo. Dokončali so tudi že vsa kleparska dela in izpeljali sodobno strelovodno napravo.

Prenovljena notranjost.

V letošnjem letu pa v glavnem popravljajo notranjost razsežne graščine. Graščina sama je zidana v obliki velikega četverokota, s precej razsežnim dvoriščem, ima pa še prizidek, ki ima tudi precejšnje, seveda obzidano dvorišče. V graščini so letos porušili vse stare dimnike in zazidali dimniške jaške, ki so bili v debelih zidovih tako veliki, da sta mogla po dva hkrati plezati po njih. Zgradili so en sam nov dimnik, ki je visok 26 m in bo odvajal dim iz nameravane kotlarne za centralno kurjavo. Poleg tega dimnika so uredili le še dva, ki bosta služila graščinskimi pekarni in kuhinji. Vsa druga navlaka, ki je stala po strehah križemvprek, je seveda s tem odpadla. Doslej je imela graščina na dvorišču, kakor je to že staro pravilo, hodnike od vseh nadstropij. Ti hodniki so bili iz lesa in odprti. Sedaj so jih porušili in grade mesto njih železobetonske križne hodnike. Pri tem pazijo na to, da bo ostalo prenovljeno dvorišče v istem slogu, kakor je cela graščina, ki je bila zadnjikrat prenovljena v 17. stoletju. V graščini sami izmenjavajo ponekod stropnike in podirajo vmesne zidove, ki so delili razsežne in lepe dvorane v manjše prostore. Hodniki na dvorišču bodo deloma široki po 4 m in zaprti. Zato bodo kaj pripravi za dnevne prostore. Normalna širina hodnikov je pa seveda 2 m. V pritličju obokani hodnik seveda ne bo zaprt.

Stanovanjski trakti.

V južnem krilu prizidka preurejajo sedaj vse prostore tako, da bo moglo v njih prebivati okrog 100 starčkov. Prizidek je enonadstropen in bo prav lepo urejen. Severni trakt prizidka preurejajo sedaj v stanovanja za sestre-usmiljenke in je v surovem že izdelan. Tu bo tudi lepa skupna obednica za sestre, ki bo zvezana s primernimi hodniki, tako da bo iz stanovanjskega sestrskega trakta omogočen najkrajši dohod v vse prostore, kjer bodo bivali starčki. V zahodnem traktu prizidka bodo pisarne hiralnice in stanovanje za vratarja. V notranjosti dvonadstropne graščine urejajo sedaj stanovanjske sobe in spalnice v prvem in

drugem nadstropju, kjer bo imelo prostora do 160 ljudi. V pritličju graščine bo pekarna, kuhinja in shramba z drugimi pritliklinami. V kleti pa so nameščena kotlarne za centralno kurjavo, skladišča premoga in razsežne shrambe za poljske pridelke.

Dosedanja gradbena dela so zahtevala že nad poldrug milijon dinarjev, še marsikaj pa bo treba žrtvovati, preden bo vsa graščina urejena tako, da bo mogla služiti svojemu namenu. Gradbena dela sama so bila včasih precej nerodna, zlasti zato, ker je stavba tako stara. Ko so popravljali temelje in pregledovali stari vodnjak, ki sega iz dvorišča graščine globoko v zemljo, so našli tudi

stranski podzemeljski rov,

ki je po ustnem izročilu vodil pod strugo reke Mure na drugi breg. Seveda je bil ta rov ne daleč od vhoda popolnoma sesut, tako da ni bilo mogoče po njem prodirati naprej. Ker stoji graščina na gričku, je segal vodnjak na dvorišču do Mure in bil globok 76 m. Ko so ga čistili, so prišli le v globino 42 m. Ostalih 30 m pa je bilo zasutih večinoma z vojaško ropotijo, puškami in torbami, ki so jih zmetali v vodnjak najbrž vojaški topniške brigade, ki je stanovala ob koncu svetovne vojne na tem gradu. Preureditev gradu bodo prihodnje leto nadaljevali in popolnoma upravičeno je upanje, da bo v dveh letih tudi ta, za naše razmere tako potrební zavod, odprl svoja vrata številnim betežnim in osamelim starčkom, ki prav v sivih letih svojega življenja pogrešajo vsake udobnosti.

Cesta z Jamnika v Kropo

Kropa, 18. avgusta.

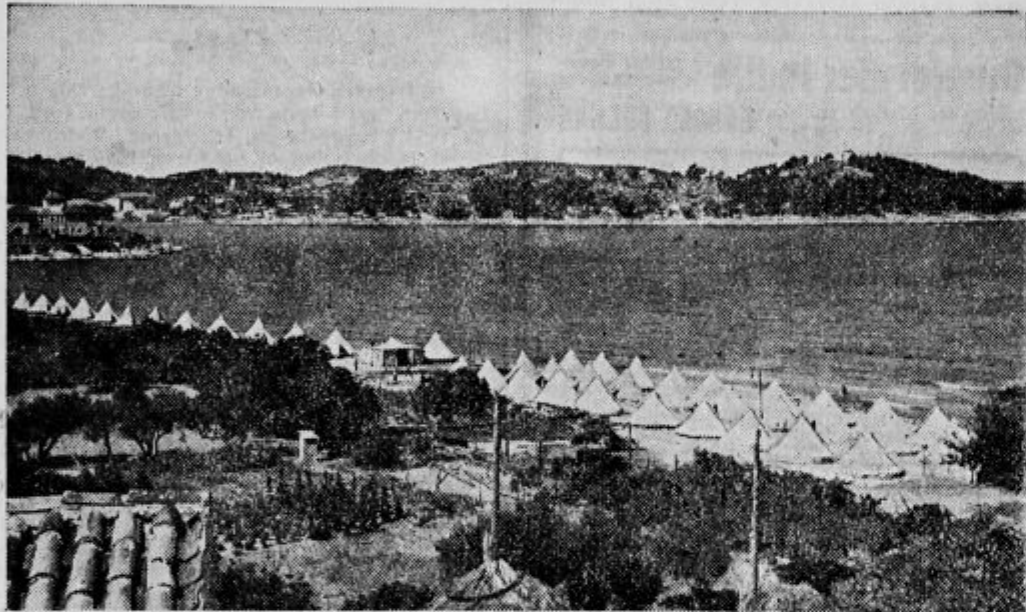
Dne 12. t. m. smo začeli graditi cesto iz Jamnika v Kropo, katera je nujno potrebna, ker današnja pot je neuporabljiva. Sestavljeni odbor za zgraditev ceste je dobil prvo podporo 15.000 Din od banovine. S to osnovno podporo je omogočil g. ban dr. Natlačen, da smo zaposlili 20 delavcev domačinov, ki so z veseljem prišli za delo.

Jamnik ima na pobočju Jelovice krasno lego. Od cerkvice sv. Primoža, ki slovi po starinskih freskah, je zavidljiv razgled po celi Gorenjski. Jamničani so se preživljali z lesom, kuhanjem oglja ter prodajo drv. Odkar pa je les zgubil ceno, je kraj od leta v leto težje prenašal krizo. Njive po strmem pobočju rodijo slabo. Ob najboljših žetvah dajo trikratno setev. Letos pa je pobila toča tako, da bo komaj žita za seme. Hvalošni smo, da je pripomogla banovina z javnimi deli ter s tem zmanjšala brezposelnost najpotrebnejših. Mnogi očete številnih družin z upanjem gledajo v bodočnost ter so prepričani, da bodo njih voditelji še nadalje podpirali delo do izvršitve ter s tem omilili naraščajočo bedo. Cesta bo vezala Jamnik skozi Kropo s Podnartom, a bo imela pomen tudi v zvezi po Besnici s Kranjem in pod goro mimo Lajš v znamenite Dražgoše ter v Selško ali Bohinjsko dolino. Iz navedenega je razvidno, kakšnega gospodarskega in turističnega pomena bo nova cesta. Odbor za zgraditev ceste upa, da ga bo banovinski svetnik g. Brodar še nadalje podpiral, da dobimo objavljenjo podporo tudi od cestnega odbora v Kranju.

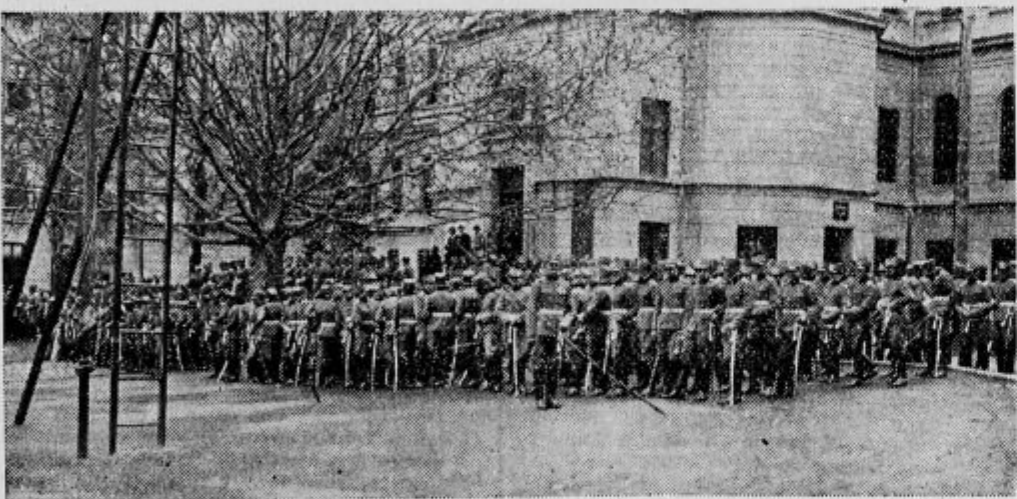
Gradbena dela vodi tehnik g. Pisk. Z nasveti in s posredovanjem podpirajo gradnjo ceste tudi odborniki, med katerimi omenjamo gg. Kordeža Franca, Kutrašnika Jakoba, Gartnerja Janeza, vsi iz Jamnika, in gg. Jožo Gašperšiča, Toneta Lazarja, Franca Petrača in Fr. Solarja, vsi iz Kroke.

Stiška bazilika je bila vso noč lepo razsvetljena

Taborišče vojaških gojencev ob obali Jadranskega morja med veliko ekskurzijo.

Gojenci vojaške akademije, ki so končali zadnji letnik, so bili imenovani za podporočnike.

Prva sv. maša na Veliki planini

Stranje, 17. avg.

Na praznik, dne 15. avgusta je bila darovana na Vel. planini nad Kamnikom prva sv. maša. Namenjena je bila predvsem številnim pastirjem na Veliki in okoliških planinah, pa tudi turistom, ki so prišli za praznike na tukašnje gore. Med pastirji se je že tedne govorilo o velikem prazniku za Vel. planino. Za ta dan so pred planinsko kočjo lepo zravnali svet, nasekali mlajev in dekleta so spleta vence. Oltar je bil pripravljen na južni steni turistovske kočje. Maša je bila določena za ob 10 in se je tudi točno pričela. Vreme je bilo izredno lepo. Prišli so skoro dobesedno vsi pastirji z okoliških planin in tudi mnogo izletnikov. Maševal in pridigal je misijonar Jože Godina iz Gro-

belj. Med mašo je bilo ljudsko petje. Delilo se je tudi sv. obhajilo.

Pastirji in izletniki so bili ginjeni od lepote gorske službe božje. Takoj se je obnovila akcija za kapelico na Vel. planini. Zbrali so ob tej priliki 100 Din zanj. Svoj naslov je izročil in obljubil 200 Din g. profesor U. iz Ljubljane in še en izletnik 50 Din. Pastirji so obljubili pomoč z delom, posestniki z materialom. Ako bo šlo po dogovoru, bo prihodnje leto že stala kapela na Vel. planini in ne bo treba prositi škofijstva za dovoljenje za mašo na prostem, kar se po cerkvenih predpisih le redko dovoli.

Posebno si je prizadeval za mašo na Vel. planini g. Andrejko, upravitelj turistične kočje.

Pastirski list španskih škofov

Škofje baških pokrajin Vitoria in Pampeluna so svojim vernikom poslali pastirsko pismo, kjer pravijo:

»Spanija doživlja dneve preizkušnje, kakršnih v prejšnjih stoletjih še ni nikoli prestala. Pet let po politični revoluciji je iznenada prihrumela najhujša socialna revolucija!

Armade se vojskujejo druga zoper drugo, a na deželi in po mestih razvzemajo razbrzdane strasti revolucijo in mesarsko klanje. Biskaja in Navara sta zgrabili za orožje. Prav v dan tega vojaškega in državljanskega gibanja naše dežele živi z ljubeznijo do domovine, tudi ljubezen do naše svete vere.

Predragi Mi, cerkveni škofje, moremo le pred oblastjo vesti govoriti o grozljivih dogodkih, ki se v teh dneh dogajajo v Spaniji. A mi moremo in moramo javno izpovedati in se z vso svojo avtoriteto izreči o resnih zadevah, ki so se sredi splošnih bojev dogajali v naših pokrajinah. Preden smo te besede izročili javnosti, smo jih poslali odgovornim voditeljem, da dodajo sili naše avtoritete tudi ugled svojih imen in vpliv svoje dobre volje.

Vsem vam, Biskupinam in Navarčanom, je dobro znano, da se na bojiščih otroci naše zemlje besno borijo drug z drugim in ubijajo drug drugega; da so vsi iste krvi in istega rodu; da imajo vsi isti verski ideal, isto ljubezen do Boga, do Kristusa in njegove Cerkve; da vsem ukazujemo nauki in postave Jezusa Kristusa; da se vsi udeležujejo njegove svete večerje, a da pobijajo drug drugega, je pa vzrok, ker so zašli na kriva pota in so jim v mislih politične zadeve.

Kar nas pa vznemirja in straši, je pa dejstvo, da so se naši sinovi, ki ljubijo svojo Cerkev in sledijo njenim naukom,

zvezali z najizrazitejšimi in najzagrizenejšimi sovražniki Cerkve,

da so vse svoje moči spojili z močmi sovražnikov Cerkve, da z vsem mogočim orožjem ljuto napadejo svoje protivnike, ki so — njih bratje!

Če kralji izginejo ...

Alfonz XIII. je moral vse plačati. — Prosta vojnja za neguša, toda spremstvo... Poslednje uradno povelje Amanullaha.

★

Nekaj računov nam pove marsikaj zanimivega o tem, koliko stane beg kakega vladarja.

Ko je na primer Alfonz XIII. zvečer 12. aprila 1931 spoznal, da ni v Madridu nič več prostora zanj, je poklical po kabinetni seji načelnika postaje v Madridu k sebi. Izpraševal ga je, ali bi mogel še to noč ali drugi dan dobiti poseben vlak do španske meje. Postaje-načelnik je moral seveda uradno molčati o tem razgovoru s kraljem. Čez uro je imel sestavljen proračun za vlak do Francije ali Pariza in neki španski urad z ameriškim vojskovodjem je sestavil potrebne vozovnice. Tako je nastal poseben vlak z več vozovnicami, ker je bilo 17 oseb v spremstvu. Tako so kralju poseben vlak ceno zaračunali. Plačal je 20.000 frankov in le na francoski meji je še nekaj dodal za brzovlak. Teh 20.000 frankov je španski kralj lahko pogrešil, ker je vzel s seboj nekaj vagonov dragocene prtljage in je že prej poslal proti Pragi več tovornih vagonov svojega blaga.

★

Koliko je pa plačal neguš za svojo pot iz Abesinije? Proga od Addis Abebe do Somalijske obale je dolga 783 km. Poseben vlak je neguš sploh zmeraj imel na kolodvoru v Addis Abebi. Železniško upravo pa imajo ondi v rokah Italijani, Francozi in Angleži. Za vožnjo od Addis Abebe do Džibutija, brez vsakršne garancije za njegovo življenje, je moral neguš plačati 600 funtov šterlingov. Za avto, ki je bil tudi na vlak, je plačal 40 funtov šterlingov prevoznine.

Po poročilih iz Džibutija vemo, da se je neguš od tod do Hajfe peljal na angleškem državnem parniku in je bil na njem kot gost. A samo on, za svoje spremstvo pa je moral plačati vse pristojbine za prevoz po Sueškem kanalu in za prehrano na ladji in tudi za karanteno v Palestini. Če bi bil moral neguš plačati vse, tudi zavarovalnino za one zaboje z zlatom, bi bil moral položiti do Evrope najmanj 1000 funtov šterlingov.

Spčetka se je bil neguš baže namenil, da se bo odpeljal z zrakoplovom in bi se le njegova žena in njegovo zlato peljalo z vlakom. Tedaj bi bil pobegnil tako, kakor je nekoč pobegnil Amanullah, ko je 23. maja 1929 zapustil Afganistan. Tisto povelje, ki ga dal nekemu državnemu pilotu v Kabul, je bil poslednji državni ukrep Amanullaha. Zapovedal je bil, naj ga pilot z vsemi zaboji zlata vred prepelje čez mejo. Onstran meje pa je kralj, ki ni bil izven meje nič več kralj, razrešil pilota njegove prisrge.

★

Hudomušen dogodek pa se je zgodil po povratku kralja Jurija II. na Grško. Ko je bil svoj

Sovražnik je la moderni nestvor, marksizem ali komunizem, ki ga prepovedujemo. Marksizem ali komunizem je hidra sedmih glav. Je glede na verski, politični, strokovni in gospodarski nauk uprav nasproten krščanstvu. In če sveli oče nedavno v spisih s kaznijo izobčenja ogorčeno zavrača komunizem in svari vse javne, tudi nekrščanske oblasti, pred njim in ga obsoja kot rušilca vse civilizacije, pomeni to, da so komunizmu na bojišču segli v roko, in to v Spaniji in v tej skozi in skozi krščanski deželi Baskov, lako zmoto, da je mogla takšna zmota nastati samo v duhovih, ki so prepolni nanišljenih stvari, ki so zaprli oči sprčo luči resnice!

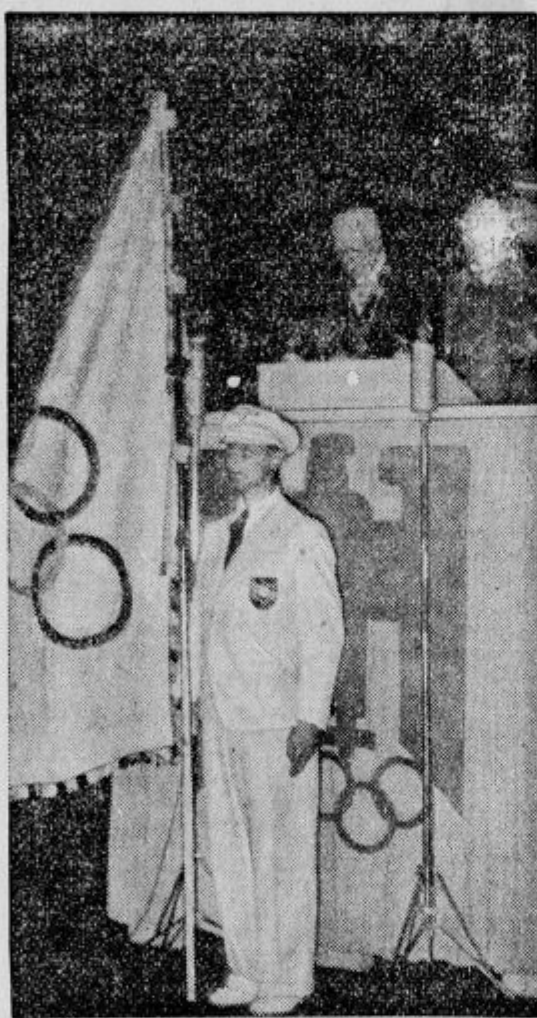
Preden končamo, povemo še nekaj: Prepričani smo o tem, kar govorimo:

Nihče izmed nas ni takšen, da bi posodil sovražniku Cerkve svoje ime in sodelovanje, ne da bi bil prešinjen z prepričanjem, da bo to slučajno zvezo uporabil za dobro najvišjih nalog vere v naši deželi.

V ljubosumnosti do svojih šeg in ker ste ljubosumni na svojo svobodo in svoje pravice, predvsem pa na svojo vero, ki jo izpričuje in ki je bila v dušah vseh prejšnjih rodov tako globoko vkoreninjena, si najiskreneje želite, da bi si ohranili sveto dediščino takih plemenitih in svetlih stvari, ki ste radi njih sprčo vse Spanije nekaj posebnega. Tudi mi, predragi verniki, ljubimo prav pristočno vse to, kar je našega. Nikogar ne pustimo na svoje mesto, ki nam po naravi in cerkveni ustnovi in radi upravičene ljubezni do svoje dežele in do vseh oblasti pripada.

A uničiti moramo tisto razliko, ki bi se mogla mogoče sklicevati na utemeljitev našega prepričanja. Če se (boste morda rekli) potegujemo za pridobitev svoje zgodovinske avtonomije na političnem in verskem poprišču, ali ne bi mogli za hip zapostaviti vse drugo in sovražniku nuditi roko, ne da bi s tem izgubili svojo duhovno smer in ne da bi se le s korakom približali prepadu, ki nas loči od njega?

čas zapustil prestol in deželo, so ga bili s posebnim vlakom prepeljali do meje. Ko se je pa nedavno povrnil v Grejo, je dobil njegov tajnik račun železniške družbe za posebni vlak iz leta 1924. Bilo je nekaj tisoč drahem, ki jih neki zagrizeni knjigovodja ni mogel svoj čas vknjižiti, ker so bili tedaj pozabili sprejeti vsoto...

Slavnostni zaključek olimpijade. Grof Baillet-Latour govori poslednje svečanostne besede

DIJAK S SODOBNIM TALETAOM

Profesor za matematiko dijaku: »Niti ene enačbe nisi rešil. Kaj pa sploh znaš reševati?«
»Križalike!«

Pozorišče hude rudarske nesreče v Angliji. V rudniku pri Barnsleyu se je 66 rudarjev ponesrečilo. Na sliki je reševalno moštvo, ki je delalo 6 ur neprestano.

Valencia - mesto barikad

Poročevalec nemškega lista piše: Vedno sem se veselil, da bi kdaj hodil po Valenciji in njeni okolici. Ta nairodivitnejši del Evrope s svojo rdečo, masno zemljo, je treba v mirnih urah uživati. Tu so sami vrlovi oranž, fig, oljk, limon. Mesto samo je slavno zaradi starih stavb. Radostna podoba juga te vabi, da hočeš v Valenciji ostati delj časa. Pisani trgi s sadjem in zelenjavo so ko muzeji bogohotne prirode.

A zdaj je mesto spremenjeno. Koder so se prej sprehajali pomorščaki v veselih skupinah; kjer so bili nekoč razprodajalci sadja in časopisov in čistilci čevljev, kjer so navadno gospodki v svojem dolgočasju po ure dolgo sedevale na cesti pred kavarnami in moltrili sprehajalce: tod povsod so barikade.

Z omnibusi se prav počasi bližamo kolodvoru. Vse česte so prazne. Le težko oborožena milica je zunaj. Naš avto se mora prav izmuzniti skozi barikade, ki so tako postavljene, ko da se hočejo ubraniti napada iz pristanišča. Segajo od hiš do srede ceste in na oni strani speč od hiš do srede ceste, in le ozek prehod je na sredi ceste, koder more komaj kak voz skozi.

V pristanišču naš čaka angleška križarka »Davonshire«. Večina izmed nas se joka od veselja, ko vidi končno rešitev iz življenja, ki je bilo polno smrtnih grozot vse te dni v Spaniji.

Lepo so ravnali Angleži z nami, begunci. Vse so nam dali na ladji, le da bi pozabili strahote marksistične besnosti v tej nesrečni deželi.

Ko smo se približali Marseillu, so nam prišli naproti francoski pristaniški delavci v rdečih krahah. Pozdravili so nas z dvignjenimi pesmi. Zmrazilo nas je. Ali tudi tu? — smo se zgrozili.

Cesa je ta država potrebna?

Če hočete vedeti

Najboljši kaviar, ki ga dobivajo pozimi, je skoraj tekoč in mu Rusi rečejo ikre. Ikre so pa tako drage, da si jih more privoščiti le največji bogataš.

★

Brinje more dočakati starost 800 let.

★

Divji beluš je tudi do 3 m visok.

★

Vazelin je svojemu iznajditelju, Robertu A. Chesebroughu, vrgel v 30 letih več milijonov funtov dobička.

★

Gosi so tudi po 60 do 70 let stare.

★

Človek odpre in zapre veke štirimilijonkrat na leto!

★

Čebelja matca zleže v 24 urah — 2000 do 3000 jajčec.

★

Slon ima v rilcu več ko 4000 mišic.

★

DIJAK S SODOBNIM TALENTOM

Delavec čisti kloako. Delo ga oznoji in obesi suknjič na kol. Kakor je že mož neroden, prevrne kol in suknjič je sredi brozge. Vzame kol in se trudi, da bi suknjič izvlekel. Zastonj! Pride mimo gospod in vidi prizadevanje. Suknjič je že čisto v brozgi, le rokav še moli iz gomile nečistoče. Sočustvujoče mu gospod reče:

»Pustite vendar suknjič. Toliko je že prepojen z brozgo, da ni več za nobeno rabo.«

»Saj mi ni za suknjič, le — kosilo imam v njem...!«

Vse ob svojem času.

Zena možu, ki pride opolnoči pijan domov: »To je nekaj strašnega. V devetnajstih dneh si danes sedemnajstič pijan.«

»Oprost, draga žena, polnočna ura vendar ni primerna za sestavljanje statistike.«

Ali nisva ničesar pozabila? Šest kovčegov, enajst zavojev, škaf za klobuk, dežnik?«
»Sapramiš, otrok je pa v čakalnici ostal!«

IZ KAPLARSKIH UST

Kaplar razlaga novincem vojaške čine. Da bi čim bolj potrdil vzvišenost stanu nasproti civilu, jim je podal tole razlago:

»Kaplarju odgovarja v civilu okrajni glavar, podnaredniku ban, naredniku... naredniku... zanj pa v civilu sploh ni primerel«

SRCE MU BO ŽE OZDRAVELO

»Ne žaluj, da te je nevesta zapustila. Dost je drugih, njo boš v pol leta pozabil!«

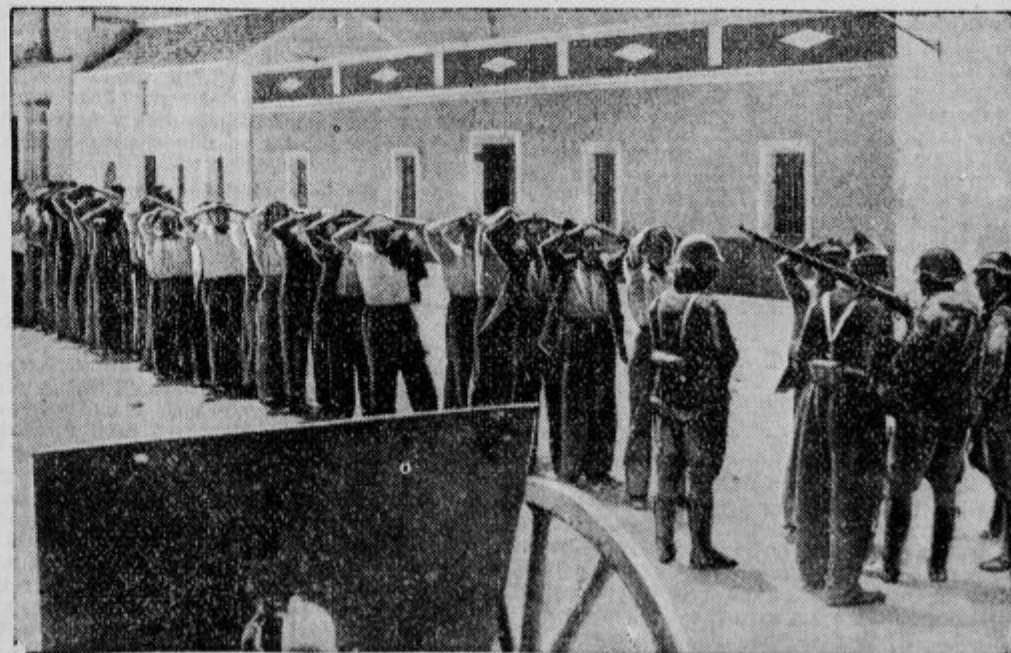
»Nemogoče! Vsa darila sem ji kupil na dvajset mesečnih obrokov. In dozdaj sem plačal komaj — tril«

★

Želje škotske matere: »Rada bi, da bi bil fant zmeraj majhen, da bi imel polovično karto na vlak — in rada bi, da bi bil velik, da bi mogel nositi obleke starejšega sina!«

Tudi v španski Saragossi so anarhisti divjali po ulicah in napadali duhovnike

Tipniško vojaštvo v Španiji oreiskuje komuniste za oddajo orožja

